

El Musac rep el premi Mies el dia que es presenta el projecte Flamenco Towers

La moda dels edificis icònics

Aina Mercader
BARCELONA

Ja fa uns anys que als horitzons de les principals ciutats del món hi neixen, com bolets, edificis icònics signats per importants estudis d'arquitectura. Precisament, ahir, l'equip català Xavier Claramunt va presentar el projecte Flamenco Towers, un edifici de 220 metres d'alçada que canviarà l'*skyline* de la ciutat xinesa de Hangzhou. El nom es deu al fet que l'edifici gira com una parella de *bailaors* a mesura que s'alça i es bifurca.

El debat dels edificis icònics copa, ara per ara, les trobades entre arquitectes. I ahir, en l'entrega del premi Mies van der Rohe, el tema dels edificis al·legòrics va aparèixer de nou. Els premiats, per cert, van ser Luis M. Mansilla i Emilio Tuñón, dissenyadors de l'edifici de coloraines que acull el Museu d'Art Contemporani de Castella-Lleó (Musac). Francis Rambert, membre del jurat, va justificar el premi assegurant que "aquest edifici ha creat un espai urbà i ha donat ànima a un barri que no en tenia".

Tot i que el Musac té certa presència icònica (una mena de cub Rubik), Rambert deixa clar que "en el premi Mies es valora l'arquitectura sostenible amb context i valors socials, la que va més enllà del símbol". Aquesta és l'essència dels vint anys

Maqueta del projecte Flamenco Towers que l'equip Xavier Claramunt realitzarà a la ciutat xinesa de Hangzhou ■ EFE

d'aquest premi biennal, uns dels més prestigiosos en arquitectura.

El pavelló Mies de Barcelona va acollir ahir l'entrega de premis. L'excalcalde de la ciutat i expresident de la Generalitat, Pasqual Maragall, va defensar que "Barcelona ha tingut aquest fort impacte en els darrers vint anys gràcies als arquitectes i als edificis i també als mo-

numents i objectes construïts que poblen la ciutat".

Per a Esteve Bonell, premiat el 1992 pel Pavelló d'Esports de Badalona, "ara els clients només encarreguen edificis simbòlics, que acostumen a estar descontextualitzats del territori. Això són falses icones perquè són el temps i l'ús els que s'encarreguen de convertir un edifici en emblemàtic". ■

Cultura en breu

LLENGUA L'Alguer uneix forces per lluitar contra la pèrdua del català

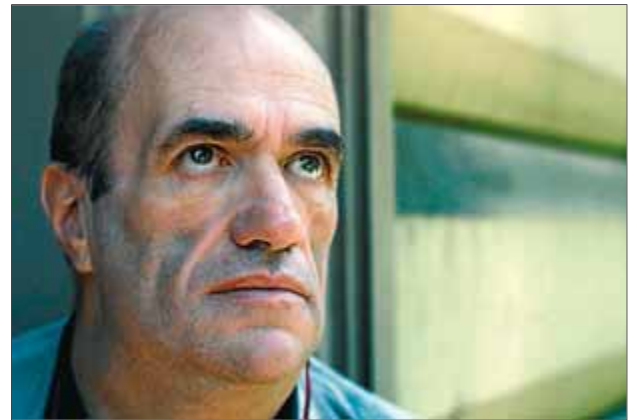
La Comissió Unitària per a la Normalització de l'Alguerès, constituïda a l'Alguer a finals del mes passat, lluitarà contra la "progressiva caiguda de l'ús de l'alguerès a la ciutat", segons es va fer públic ahir. La mesura s'ha pres perquè "la situació del català a l'Alguer és cada dia més preocupant, a causa d'un ràpid procés de substitució lingüística". La primera acció de la comissió serà enviar una petició als tres candidats a Síndic per demanar-los que es manifestin sobre la dignificació del català a l'Alguer.

LITERATURA Orhan Pamuk rep un doctorat 'honoris causa' a Istanbul

L'escriptor Orhan Pamuk, el primer turc guardonat amb el Nobel de literatura, va ser nomenat ahir doctor *honoris causa* per la prestigiosa Universitat del Bòsfor, d'Istanbul. "No hi ha cap lloc al món més distingit que aquest per rebre un doctorat honorífic", va declarar l'escriptor, il·lusionat pel fet de ser premiat a casa seva.

COMMEMORACIÓ Joan Solà posa punt final als actes de l'Any Coromines

L'Institut d'Estudis Catalans (IEC) va celebrar ahir a la tarda l'acte de cloenda de l'Any Coromines amb una conferència pronunciada per Joan Solà amb el títol *Coromines i el futur de la lingüística i la filologia*. El 21 de març del 2005 es van complir els cent anys del naixement de Joan Coromines (Barcelona, 1905 - Pineda de Mar, 1997), que era membre de la Secció Filològica de l'IEC des del 1950.

Colm Tóibín, que va viure a Barcelona durant la Transició, és un bon coneixedor de la realitat catalana ■ FRANCESC MELCION

El Pallars de Tóibín

La Campana publica una 'nouvelle' de l'irlandès que passa al Pirineu català

Eva Piquer
BARCELONA

"Potser és una autobiografia secreta", va dir ahir l'autor irlandès Colm Tóibín en referència al seu relat *Un llarg hivern* (La Campana), ambientat al Pirineu català i considerat per la crítica com la millor narració de l'escriptor. Fa poc més d'un any, Tóibín va presentar a Barcelona la traducció a l'espanyol d'una biografia novel·lada de Henry James, i va dir ben bé el mateix: que era "una autobiografia secreta". Deu ser que l'irlandès, com tants altres escriptors, fa servir la literatura per explicar-se, ni que sigui a través de personatges que, així d'entrada, no se li assemblen ni poc ni gaire. "Sempre busques històries que t'ajuden a contar la teva història", resumeix ell, amb un català ben fluid.

Un llarg hivern retrata els silencis de la postguerra de la mà d'una família que viu en

un poblet a cavall entre el Pallars i l'Alt Urgell. Un mal dia la mare, que té problemes amb l'alcohol, desapareix i ja no la veuen més. La neu dificulta la recerca de la dona. Tot fa pensar que no en localitzaran el cadàver fins al desglaç de la primavera.

El relat, publicat en anglès dins un conjunt de narracions, té per als lectors catalans un valor afegit, el de l'escenari on transcorre. Tóibín tenia interès que *Un llarg hivern* es publicés per separat en català, i els editors de La Campana ho han fet així, tot i que d'aquí a un temps pensen publicar el recull sencer. També s'estan plantejant de reeditar el llibre *Homenatge a Barcelona*, escrit per Tóibín als vuitanta.

L'irlandès, que passa els estius a la seva casa del Pallars, creu que hi ha molts paral·lelismes identitaris entre Irlanda i Catalunya. I una diferència evident: "El nostre procés va acabar amb la independència, en canvi aquí...". Tóibín és un dels autors internacionals que podrien parlar a Frankfurt, amb coneixement de causa, de la literatura catalana. ■

El Comentari

Arnau Puig

La veritat

Preocupat per l'hermèutica filosòfica, Xavier Zubiri publicà el 1944 uns textos on reflexionava sobre el sentit profund occidental del concepte de veritat. Hi precisava que el mot grec és *aletheia*, que en la seva estructura etimològica vol dir *aixecar el vel de les coses*. Vaig quedar parat per la subtilitat dels pobles que a través dels seus idiomes ens expliquen la seva de realitat. Com verifiquem per tants mots

del grec clàssic incorporats als llenguatges occidentals, *aletheia* denotava en la seva estructura que la veritat era quelcom amagat, no evident de primera intenció, i que per mitjà de la reflexió calia posar de manifest. A la filosofia grega hi havia implícit que tot té una realitat de base, que el món és quelcom concret que als sentits es manifesta d'una manera directa però que per a la ment cal procedir a una certa activitat

de descobriment, atès que en aquest descobrir hi ha la possibilitat de tractar la cosa, la realitat experimentada.

Hi estem d'acord. Però si apliquem el sentit profund d'*aletheia*, la veritat, a les coses i a la realitat dels nostres dies, veurem que el significat profund ha perdut tota vigència, atès que actualment, si aixequem el vel de tot el que discutim, en el fons dels mots només hi trobem preocupacions

Als mots només hi ha les nostres raons per assolir el que volem i per crear els arguments que ens ho justifiquen

passionals, vivències personals, desigs i ambicions que estructuren el nostre ego, la nostra voluntat de domini. La veritat no és res de compartit amb els altres de què ens calgui esbrinar el sentit; als mots només hi ha les nostres pròpies raons per assolir el que volem i per crear els arguments que ens ho justifiquen. Si s'aixeca el vel que cobreix la veritat, només hi trobem desigs, ambicions i prepotències.